

Op deze foto loopt een jongetje van rechts naar links over een strand. Hij houdt zijn speelgoed vast, een lange houten stok met kleine wieltjes. Het zand onder zijn voeten is zwart.

Achter hem, aan de rechterkant en aan de overkant van het donkere water van de lagune, bevindt zich een vulkaan die een donkere wolk as de lucht in spuwt.

De wolk neemt de bovenste helft van de foto in beslag en verduistert de levendige blauwe lucht.

De rook van de vulkaan is zo dik dat deze een vaste vorm lijkt te hebben die in verschillende tinten grijs en zwart over de foto rolt.

De enorme pluim beweegt zich over het water en over het hoofd van het jongetje en gaat buiten het frame nog verder.

Het jongetje heeft een felgroene handdoek om zich heen geslagen en draagt een korte broek.

Zijn naam is Munganau.

Hij kijkt niet naar de vulkaanuitbarsting.

In plaats daarvan is hij gefocust op het speelgoed dat hij zelf heeft gemaakt: een stok met een wiel in het midden en twee kleine wieltjes aan het uiteinde.

Plukjes droog gras bevinden zich rond zijn blote voeten en er liggen een paar dode aangespoelde takken op de kustlijn.

Ik heb deze foto, die "Munganau Walks Home" heet, gemaakt tijdens een van mijn reizen naar Matupit in East New Britain, Papoea-Nieuw-Guinea.

Munganau heeft, net als alle kinderen die daar wonen, zijn hele leven aan de voet van de Tavurvur, deze gevaarlijke en actieve vulkaan, gewoond.

Het zwarte zand en de aswolken hebben deze plek niet altijd overschaduwd.

Vóór 1994, toen Tavurvur met zijn frequente uitbarstingen begon, vormden het heldere water van de Bismarckzee, de weelderige bossen en ongerepte stranden een idyllisch paradijs, dat barstte van kleur en leven.

De vulkaan heeft het leven voor de mensen die daar wonen moeilijk gemaakt.

Hij spuwt vaak grote gas- en aswolken de lucht in en bedekt daarmee de directe omgeving met een zwart aslaagje.

Als het regent tijdens het spuwen van de gaswolken, wordt de regen zuur en verontreinigt dit het gewas, de vegetatie en het drinkwater.

Het as blijft overal op zitten: haar, kleding, mond en longen.

Gezondheidsproblemen komen, in het bijzonder bij kinderen, vaak voor.

Maar ondanks de tegenslagen waar Tavurvur voor heeft gezorgd, zijn de dorpingen op hun eigen land gebleven, omringd door de zee.

Elke avond verzamelen de kinderen bij de kust om het as af te spoelen en te spelen.

De uitbarsting deze avond was niks nieuws voor hen, ook al maakte de vulkaan dondergeluiden en slingerde hij met geweld as de lucht in.

Voor mij kwam een prachtige foto tot stand, vooral door de onverschilligheid van Munganau voor het natuurverschijnsel achter hem.

Hij keek niet op.

Hij vond het normaal, dus hij liet zich niet van de wijs brengen en bleef in zijn eigen wereld. Hij speelde door en was gelukkig.

En ook al begrijpen wij het misschien niet, Munganau en de andere kinderen zijn gelukkig hier.

Toch is het vernederend om deze kinderen te zien leven in de ruïnes van hun vroegere paradijs.

Ik ben geboren in Duitsland, daar leiden we beslist een comfortabeler leven.

Wij hebben schone lucht, schoon drinkwater, vruchtbare grond, elektriciteit, auto's en grote winkelcentra. Zij hebben dat allemaal niet, maar de mensen die dicht bij Tavurvur wonen lijken zich niet te richten op wat ze niet hebben, maar juist op wat ze wel hebben. Hun optimisme is ongelooflijk. Ze zouden elke dag kunnen klagen over het feit dat er as op hun huizen ligt, dat ze geen eten in hun tuin hebben, dat ze geen schoon drinkwater hebben om te drinken of zich te wassen, dat de schone kleding nog viezer wordt als ze die op de lijn hangen. Maar dat doen ze niet. Deze foto van Munganau, die gemaakt is met de Canon 5D, laat zien hoe flexibel, veerkrachtig en vindingrijk mensen kunnen zijn. En hoe ze kunnen opbloeien in de meest wrede omgevingen. Na verloop van tijd hebben de dorpelingen zich op zoveel verschillende manieren aangepast. Eén daarvan is hun band met een kleine, kipachtige vogel genaamd grootpoothoender. De grootpoothoender legt zijn eieren in de hete vulkanische aarde, soms wel twee meter diep, zodat de Tavurvur ze kan uitbroeden. De dorpelingen gebruiken de eieren niet alleen om te eten, maar ook om te voorspellen of de vulkaan weer gaat uitbarsten. Voordat de vulkaan gaat uitbarsten zorgen stijgende gassen ervoor dat de grond warmer wordt. De grootpoothoenders leggen hun eieren dan dicht bij de grond neer. En terwijl deze foto een mooi voorbeeld is van het optimisme van de menselijke geest, laat het ons ook zowel de grootsheid als de wreedheid van de natuur zien, en hoe die met ons communiceert. Soms schreeuwt de natuur luid en hevig in de vorm van een uitbarsting. Soms is ze wat subtieler. Op het zwarte, hete zand onder de voeten van Munganau zijn er witte vlekjes te zien. Men kan denken dat het vorst is. Maar dat is niet zo. Het is klein maar belangrijk bewijs van het veranderende landschap vóór een uitbarsting. Vulkanen zijn de meest fascinerende wonderen in de natuur. Ze gaan over het leven. Over springlevend zijn. Ik heb boven op de krater van deze vulkaan gestaan toen hij uitbarstte. Ik keek naar beneden in het kokende en bruisende hart van de aarde, en ook al had dit mijn einde kunnen zijn, was het dat niet. Het maakte me dankbaar. Omdat ik op de grens tussen leven en dood stond en er niks gebeurde. Ik denk dat als meer mensen een uitbarstende vulkaan konden bekijken, de wereld een stukje beter zou zijn. Naast een vulkaan voelen we namelijk dat de natuur boven ons uitstijgt. Vulkanen, die hier lang voor ons waren en nog lang na ons zullen blijven, laten ons met ontzag kijken naar de kracht van de natuur. En hoewel vulkanen alles om zich heen kunnen verwoesten, brengen ze ook leven, verrijken ze de grond en vormen ze de basis voor de weelderige ecosystemen waar wij van leven. De Tavurvur is de laatste tijd rustig.

Ik bezoek deze plek al tientallen jaren en onlangs heb ik gezien wat Munganau en de andere dorpingen zien: dat langzaam maar zeker, als de vulkaan slaapt, de vegetatie en het leven beginnen op te bloeien en het paradijs terugkeert.